

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.102/2015/7.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. október 9. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2014. november 12. napján kihirdetett **4.B.618/2013/40.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A testi sértés büntette minősítésének helyes jogszabályi alapja a Btk. 164. § (1) bekezdése, **(3) bekezdése**, (8) bekezdés 1. fordulata.

Az első fokú eljárásban felmerült, a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen 385.989.- (háromszáznolcvanötezer-kilencszáznolcvankilenc) forint.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék a vádlott bűnösségét testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] mondta ki. Ezért a vádlottat 2 év, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett, végrehajtás elrendelése esetén börtönben letöltendő szabadságvesztésre és 3 év biztonsági őr foglalkozás gyakorlásától eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt, úgy, hogy egy nap börtönnek négy nap házi őrizet felel meg, és megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap. A magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, és kötelezte a vádlottat 347.429.- forint bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

- fellebbezett az ügyész, a vádlott terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú és végrehajtandó börtön, valamint közügyektől eltiltás és hosszabb tartamú foglalkozástól eltiltás kiszabása érdekében,
- a vádlott a védője útján (első fokú iratok 43. sorszám) és a védő a vádlott bűnösségének megállapítása miatt, felmentés érdekében.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbezésüket azzal egészítette ki, hogy indítványozta, a másodfokú bíróság ne teljesítse az ügyész fellebbezési kérelmét.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.16/2015/I-II. számú átiratában az ügyész fellebbezését annak indokaival együtt fenntartotta azzal, hogy a másodfokú bíróság az első fokú ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A fellebbezések alaptalanok.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében felülbírált függetlenül attól, hogy ki milyen okból fellebbezett, és a felülbírálat kiterjedt az eljárási szabálysértések vizsgálatára is. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék nem vétett eljárási szabálysértést, így a felülbírálat érdemben elvégezhető.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban részben megalapozatlan, mert hiányos [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata], amit a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával akként küszöbölt ki, hogy a tényállást a következőkkel kiegészítette, illetve helyesbítette:

A vádlott súlyos testi sértés büntette miatt már volt büntetve, a Csongrádi Városi Bíróság a 2009. február 19.-én kihirdetett, ugyanazon a napon jogerős és végrehajtható 2.B.39/2008/19. számú ítéletével 200 napi tétel - egy napi tétel összege 200 forint - összesen 40.000. forint pénzbüntetésre ítélte. Az ott elbírált bűncselekmény motívuma féltékenység volt.

Az ügyben született orvosszakértői vélemény ténymegállapítása alapján a másodfokú bíróság akként helyesbítette az első fokú tényállást, hogy a vádlott közepesnél nem nagyobb erővel ütötte állcsúcsán, ököllel a sértettet.

A sértett magánfélként a képviselője által előterjesztett 250.000.- forint és annak 2012. november 1. napjától a kifizetésig járó törvényes kamata megtérítésére terjesztett elő polgári jogi igényt a nyomozás során, amit a tárgyaláson a magánfél személyesen fenntartott.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, amely a most eszközölt helyesbítéssel és kiegészítéssel vált mindenben irányadóvá a felülbírálat számára.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel és elmélyültséggel foglalkozott az egymással szembenálló bizonyítékokkal. Helyesen, az iratoknak megfelelő tartalmat alapul véve, logikusan, az élettapasztalat és a közfelfogás elvárásainak is megfelelően adott számot arról, hogy a jogos védelmet miért nem állapította meg a vádlott javára, és miért ezzel ellentétes tényállást állapított meg. Az e körben felvett bizonyítékokat okszerűen és logikusan mérlegelte, abban perrendi hiba sem volt tapasztalható.

A tényállás lényege az, hogy a vádlott előzetes, komolyabb szóváltás nélkül, ökölvívói tapasztalatát felhasználva, a sértettet a szórakozóhelyen közepesnél nem nagyobb erővel állcsúcsán ütötte. A sértett ennek folytán, ittasságára is visszavezethetően megtántorodott, majd elesett és így szenvedte el a súlyos sérülését. Ami a sérüléssel kapcsolatos utólagos adatokat illeti, azokra nézve is helyes tényállást állapított meg az elsőfokú bíróság azzal, hogy ezeknek a vádlott által bűnösen elindított okfolyamatra nem volt kihatásuk, így a vádlott büntetőjogi mentesülése a súlyos eredmény tekintetében szóba sem kerülhetett.

Az ítélezési tapasztalatok irányadóak abban, hogy az elkövető tudatának eshetőlegesen át kell fognia azt, hogy a sértett állcsúcsára mért, közepesnél nem nagyobb - tehát közepes - erejű

ökölütéstől a sértett hanyatt esik, és koponyáját a szilárd burkolatba verve súlyos, életveszélyes sérüléseket is szenvedhet.

Ami a védelem által hivatkozott, a sértett esetleges kábítószeres befolyásoltságára vonatkozó felvetést illeti, annak az okfolyamat mikénti alakulása szempontjából nincs jelentősége. Egyebekben pedig a jelen ügyben nem a sértett büntetőjogi felelőssége volt a kérdéses, hanem a vádlotté, amit az elsőfokú bíróság helyesen és meggyőzően döntött e.

Ami a maradandó fogyatéknak minősülő további funkcionális, szervi fogyatkozásokat illeti, éppen a bántalmazás következtében alakultak ki a pszichotikus viselkedési jegyek (az egészségügyi ellátás ésszerűtlen hátrítása, bezárkózás), tehát azokkal az okozati összefüggés fennáll.

Az orvosszakértő ebben a kérdésben feltételesen fogalmazott, úgy nyilatkozott, hogy a sértetti magatartásra *is* visszavezethető ezek kialakulása.

Mindebből következik, hogy a megalapozott tényállásból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is törvényes azzal, hogy az elsőfokú bíróság nem hivatkozott a két alapesettel megvalósítható testi sértésnek a jelen ügyben fennálló változatára. A másodfokú bíróság ezt kiegészítette azzal, hogy az helyesen a Btk. 164. § (3) bekezdése, tehát az ökolütéssel általában okozható súlyos testi sértés, mint a testi sértés második alapesete minősült fel a súlyosabb eredmény folytán.

A bűnösségi körülmények kiegészítésre szorultak; a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító, csakúgy mint a sportolói ismeretekkel - helyesen: visszaélve - történő elkövetés és az, hogy több maradandó fogyatéknak is kialakult a bűncselekmény következményeként.

A súlyosító körülmények kiegészítése és helyesbítése folytán sem állítható, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés enyhe lenne, és a másodfokú bíróság álláspontja szerint egyelőre annak végrehajtása is szükségtelen. Alaposan feltehető, hogy a maximális próbaidőre történő felfüggesztés eléri a büntetés célját, mert abban az esetben, ha újabb szabadságvesztéssel büntethető bűncselekményt követ el a vádlott a próbaidő alatt és amiatt szabadságvesztéssel sújtják, a most kiszabott szabadságvesztés végrehajtását is el kell majd rendelni. Ami a büntetett előéletét illeti, a testi sértés miatti elítélése kapcsán a másodfokú bíróság figyelemmel volt annak motívumára is; a féltékenység motiválta cselekmény társadalomra veszélyessége a konkrét ügyben alacsonyabb volt.

Ebből következik, hogy az ügyész súlyosítást célzó fellebbezését alaptalannak ítélte, de a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezéseket is, miután azok nyilvánvalóan és kizárólag a bizonyítékok mérlegelését támadják, márpedig az megalapozott első fokú tényállás esetén nem vezethetett eredményre, figyelemmel a törvényen alapuló és szilárd bírói gyakorlatra.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a bűnügyi költség számítása során az elsőfokú bíróság nem vezette be a nyomozási bíró előtti védelemmel felmerült bűnügyi költséget és a sértett kihallgatása során felmerült tolmácsolási költséget sem, ezért azok utólagos bevezetésével azok viselésére a vádlott köteles a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság a Be. 335. § (1) bekezdését hívja fel az elsőfokú bíróság által tévesen felhívott 355. § (1) bekezdés helyett, hiszen nyilvánvalóan ezt alkalmazta az elsőfokú bíróság.

A kifejtettekből következik, hogy a fellebbezéseket minden irányban alaptalannak ítélte a másodfokú bíróság, de a minősítés törvényességét és a bűnügyi költség összegét hivatalból is felülbírálvá azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2015. október 9.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.102/2015/7. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 4.B.618/2013/40. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és, fel nem függesztett részében, végrehajtható.

Szeged, 2015. október 9.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke